

Cesta

1

Náhly krik prinútil Nebriho prudko zdvihnúť hlavu.

So zasyčaním ihneď privrel oči, ako sa mu do nich vpil jas dvoch slnk zavesených vysoko na oblohe. Keď si naň po chvíli zvykol, zvedavo sa rozhladol a pohľadom pátral po zdroji kriku. Nemusel hľadať dlho.

V diaľke rozoznal siluety blížiacich sa postáv. Štyri zodpovedali tomu, čo vídal dennodenne. Mohutnými nohami si razili cestu fialovou trávou, ktorá im siahala až po kolená. Dlhé ruky zakončené troma prstami im splývali voľne vedľa tela. V ich kruhu, ak vôbec štvorica mohla tento tvar vytvoriť, sa pohybovali dva o poznanie menšie tvory. Tráva im zakrývala väčšinu tela, čo poňali ako výzvu a skúšali trsy vlniaceho sa porastu preskakovať s bezstarostnosťou, ktorá nemohla väčšmi kontrastovať s pohybmi vyšších postáv. V ich chôdzi žiadna hravosť nebola. Poháňalo ich niečo úplne iné.

Skupina sa rýchlo blížila k Osade. Nebri nikdy nepochopil, prečo ju tak volajú. Bola ich domovom, ale netvorilo ju nič viac ako udupaná tráva na brehu plytkého jazera. Avleni, ako sa Nebriho druh nazýval, viac k životu ani nepotrebovali. Presnejšie, nič viac im ich jednotvárný svet ani neposkytoval.

Zvlnené planiny pokryté nekonečnými lánmi fialovej trávy sa ťahali od západu na východ. Tráva bola jediným porastom, aký Avleni poznali a slúžila im za potravu. Celistvosť planín narušovali ako otvorené rany len roztrúsené jazerá a na juhu ich utínalo nekonečné more. Hoci vody jazier i mora boli lákavo sýtomodré, nebol v nich žiadny život. Len ťažká a mŕtva masa vody.

Nebri prestal hľadať šťavnatejšie kusy trávy a vyčkával. V jednej z blížiacich sa postáv spoznal Daoni. Bola jednou z jeho priateľov. Presnejšie jedna z dvoch. Druhým bol Garmus, čím sa okruh Nebriho bližších známych končil. Avleni neboli družní a hoci boli inteligentní, nikdy neutvorili organizovanú spoločnosť. Hierarchiu takmer nepoznali a i keď Osade velil Avlen menom Virloq, jeho moc bola iba symbolická. Ich životom boli planiny a hľadanie potravy v drsnom svete. Ich životom bolo prežitie.

„Kde ste ich našli?“ vykročil Nebri k Daoni a na znak pozdravu zdvihol pravú ruku.

Daoni jeho pohyb opätovala a ich dlane sa na chvíľu spojili v hrejivom dotyku.

„Na východe, kde tráva rastie až príliš,“ odvetila priateľka.

Nebri sa pri predstave vysokého porastu striasol. „Ako dlho to už je od posledného objavenia?“

„Mesiac, možno dva. Na neuverenie.“

„Tak, ako vždy,“ pokýval hlavou Nebri.

Na chvíľu sa odmlčali a hľadeli na malých Avlenov. Mnohí z Osady nasledovali ich príklad a poskakujúce tvory sa stali terčom uprených pohľadov. Nebolo divu. Kam až siahali spomienky predkov, už po celé veky sa Avleni nerozmnožovali. Niežeby nemali potomstvo. Mláďatá Avlenov existovali, lenže sa nerodili, ale z času na čas sa jednoducho vynorili z trávinatej divočiny. Avleni neuznávali žiadne božstvá, príchod mláďat však vnímali ako zásah nadprirodzena.

„Čo si tam vonku vôbec robila?“ prehovoril opäť Nebri.

„Nebola som predsa sama!“ ohradila sa Daoni a bojovne vystrčila bradu.

„Akoby to bol nejaký rozdiel.“

Daoni sa nadýchla k ostrej odpovedi, keď ju prerušil hlasný výkrik. Priatelia sa otočili a zbadali, ako jeden z Avlenov priskočil k mláďaťu a rukou ho rázne odhodil stranou. Malý tvor preletel vzduchom a tvrdo dopadol na zem. Z úst mu vyšiel plačlivý ston plný bolesti. Avlen, ktorý ho udrel, k nemu podišiel a jemne ho pohladil po hlave. Mláďa sa pri dotyku strhlo, potom sa však upokojilo a po chvíli už stálo na nohách. Z úst mu odkvapkávali lepkavé tmavozelené sliny.

„Prvá životná lekcia,“ sucho poznamenala Daoni.

Nebri neodpovedal. Nebolo čo komentovať. Každý z prítomných už spozoroval, čo bolo dôvodom násilného zásahu.

Okrajom osady sa plazila veľká húsenica. Svojím výrazným zeleným sfarbením sa v udupanej tráve nedala prehliadnuť. Okrem Avlenov boli húsenice jediným známym druhom, ktorý obýval planiny a živil sa trávou. Hoci ich nafúknuté telá a tri páry dlhých tykadiel pôsobili hrozivo, húsenice boli úplne neškodné. Podľa všetkého to boli primitívne bytosti, ktoré zaujímala len tráva.

I keď neboli pre Avlenov priamou hrozbou, bolo lepšie sa im vyhnúť. Presnejšie, bolo múdre ich nejstť. Húsenice boli totiž toxické a konzumovať ich znamenalo istú otravu a možnú smrť. Dospelí Avleni to vedeli, nie však ich mláďatá. Pre tie boli zelené tvory neobyčajným

spestrením inak fádneho trávnatého sveta. Avšak Avleni, bytosti bez kontroly nad vlastnou reprodukciou, ktorí oslavovali príchod každého mláďaťa, si nemohli dovoliť žiadne zbytočné straty.

Húsenica, na ktorú sa práve Nebri a Daoni dívali, mala na boku veľkú ranu po uhryznutí. Z otvoru vytekala hustá a ostro páchnuca tekutina. Tvor sa snažil čo najrýchlejšie odplaziť z dosahu Avlenov a jeho telo ako živý štetec kreslilo na fialovom trávnom podklade kľukatú a mazľavú zelenú čiaru.

Na svoje šťastie, avlenské mláďa stihlo šťavu z húsenice sotva ochutnať. S trochou jedu, ktorú nasalo, sa jeho mladý organizmus vedel vysporiadať. Cennejšie však bolo ponaučenie, ktoré dostalo. Do večera si podobnú skúsenosť odnieslo i druhé mláďa.

Keď sa nad Osadou rozprestrel večer, Avleni si políhali do svojich trávnych lôžok. Kým zaspali, mlčky pozorovali, ako sa piesková obloha postupne prepadá do čiernej. Hoci nikdy nepoľavovali v ostražitosti, príchod mláďat ich naplňal pocitom úspešného dňa.

Na smolu Avlenov, mnohé dni ich osudov boli temnejšie ako nastupujúca noc.

2

Pár dní po objavení dvoch mláďat prebudil Nebriho rušivý pocit v nozdrách. Spočiatku ľahké chvenie po chvíli prešlo do neznesiteľného dráždenia. Nebri sa zúrivo zahnal rukou, akoby sa snažil lapiť unikajúci sen. Neúspešne. Spánok bol preč, otravný pohyb v nose zostával. Prudko roztvoril oči.

„Vstávaj!“ veselo na neho zvolal o poznanie mladší Avlen.

Nebri sa otrávene rozhladol. Obe slnká už vládli čistej oblohe bez jediného mračna. *Únavné počasie, dennodenne bez zmeny.* Okolitéy ruch bol tiež rovnaký ako vždy. Nebrimu napadlo, že ak by vedel cestovať v čase a presunul sa do Osady v akejkoľvek inej dobe, nespozoroval by žiadny rozdiel. Ihneď sa poopravil. Pár rozdielov by sa predsa našlo a jeden z nich sa práve vypínal nad ním.

„Ty sa fakt nikdy nezmeniš, Garmus,“ prehodil k priateľovi.

Garmus sa nahlas rozosmial a spomedzi prstov mu vypadlo dlhé steblo trávy. Väčšinu svojich súkmeňovcov vrátane Nebriho prevyšoval o celú hlavu, čo mu dodávalo zdravé

sebavedomie. Okrem toho bol neustále dobre naladený, čo prevažne záдумčivých Avlenov otravovalo. Nie však Nebriho. Pre neho bol Garmus tým, kto oživoval ich všedný svet a nebolo dňa, kedy by nebol vďačný za ich priateľstvo.

„Nezmením,“ priznal Garmus, „zato ty dnes zmeníš svoje plány.“

„Ako to myslíš?“ spýtal sa Nebri a pomaly sa postavil na nohy.

„Ako to myslím?“ napodobnil Garmus priateľov tón. „Ako to–“

„Vyklop to, Garmus.“

„Ach, skvelá nálada hneď zrána,“ podpichoval ďalej vysoký Avlen, ale hneď zvažnel, aspoň tak, ako to jeho povaha pripúšťala. „Fajn, dnes žiadna Osada. Objavil som skvelé miesto. Je trochu ďalej, ale tá tráva! Vôbec sa nedá porovnať s tými oschnutými bylinami, čo sú tu.“

„A siaha aspoň po pás,“ dodal s obavou Nebri.

Garmus rozhodil rukami. „Uznávam, nie je najnižšia, ale až také strašné to nie je. Po *môj* pás rozhodne nesiaha. Takže?“

Nebri do seba nasal ranný vzduch. Nenávidel rutinu, a tak ho predstava vysokého porastu na neznámom mieste lákala i desila zároveň. Zadíval sa na ostatných Avlenov, ktorí okolo Osady spásali trávu. *Nie, dnes nie*. Navyše, nechcel, aby sa pochabý Garmus niekam zatúlal sám.

„Poďme,“ povedal rozhodne a Garmus zajasal.

Priatelia ešte vyhľadali Daoni, tú však ich plán príliš nenadchol. Ešte menej ju potešilo, že Garmus si na nej zopakoval svoj ťah so stebлом trávy. Keď jej popísali, čo chystajú, iba niečo zlostne zašomrala a otočila sa na druhý bok. Jasnejšiu odpoveď dostať nemohli.

3

Garmus neklamal. Tráva na tomto mieste síce bola vyššia, ako by si Nebri prial, ale inak nemala chybu. Jej výnimočne sýta farba budila dojem, akoby rástla na obzvlášť úrodnej pôde. A tá chuť! Nebri si užíval každé šťavnaté sústo. Na rozdiel od trávy pri Osade bola tá tunajšia takmer sladká. Prísť sem stálo za vynaloženú námahu.

Popri jedení sa Nebri občas zadíval do okolia, pátrajúc po Avlenoch z iných oblastí. Vedel, že v Osade, obývanej pár stovkami jedincov, žije len časť ich druhu. Keďže však Avleni nezvykli opúšťať svoje obydlia, príležitostí na náhodné stretnutia bolo málo. Dôvod bol prostý. Ísť do divočiny často znamenalo čeliť vyššej tráve a tým i vlastnému strachu. Nebri tak nezbadal nikoho, len občas k nemu doľahlo zašušťanie húseníc skrytých medzi mohutnými stebkami.

Keď sa najedli, Garmus navrhol utiahnuť sa pod neďalekú vyvýšeninu a užívať si výnimočnosť tohto miesta. Inak povedané, ľahnúť si s plnými bruchami do trávy a spať. Nebri nebol proti, trocha oddychu pred návratom nemohla uškodiť.

Cestou k vyvýšenine narazili na rozľahlú a plytkú jamu v zemi. Viditeľne nebola čerstvá, pretože už takmer celá zarástla trávou. Podobné jamy občas Avleni nachádzali a netušili, odkiaľ sa berú. Vždy ich preto radšej obišli a príliš neskúmali. V ich svete bolo lepšie držať sa známych vecí. Obaja priatelia zostali tomuto zvyku verní a jame sa vyhli.

„Daoni môže ľutovať, že s nami nešla,“ prehodil Garmus, keď už pohodlne ležali v tráve.

„Súhlasím,“ odvetil Nebri, „vezmi jej pár stebiel, nech vie, o čo prišla.“

„To tak! Nabudúce sa môže pridať.“

Po chvíli rozhovor utíchol a priatelia sa oddávali pokoju tohto miesta. Nebriho nakrátko vydesil náhly lepkavý dotyk na ľavej nohe. Vlhký kontakt ho vystrelil do sedu, keď zbadal, ako rovnako vydesená húsenica mizne v tráve. Uvoľnil sa, znova si ľahol a nechal čas plynúť svojím tempom. Miesto úplne stíchlo, ani najmenší vánok mu nerobil kulisu.

Odrazu z druhej strany vyvýšeniny zaznel vysoký rev.

Priatelia sa prudko posadili a pozreli na seba. V očiach toho druhého zazreli rovnaký obraz. Strach. Takýto zvuk nedokázal vydať žiadny Avlen. Zelené húsenice, ako bolo známe, boli nemé. Zostávala iba jediná možnosť.

„Axallat!“ zasipel Nebri.

Jediné slovo a oáza ticha, kľudu a sviežej trávy sa razom zmenila na smrtiacu pascu.

Svet Avlenov okrem húseníc obýval ešte jeden druh. Axallati, príšery akoby vyvrhnuté z najtemnejších zákutí pomätenej mysle. Živili sa výhradne mäsom a keďže húsenice im zjavne nechutili, mali iba jedinú korisť.

Nebri s Garmusom si toho boli dobre vedomí. Bez rozmýšľania vyrazili smerom k Osade, ktorá však bola v nedohľadne. S myslami upretými len na útek doslova leteli a za sebou nechávali rozdupanú trávnatú spúšť.

Po chvíli sa ozval ďalší, tentokrát omnoho jasnejší výbuch zúrivého revu. Nebri cítil, ako mu rozbesnený zvuk trhá hlavou a hoci nesmel spomaľovať, na krátku chvíľu sa obzrel. Čo zbadal, ho takmer zrazilo k zemi.

Na vyvýšenine stál temne sfarbený tvor. Nebol zavalitý ako Avlen, zato však podstatne vyšší. Na jeho nohách sa napínali svaly svedčiace o rýchlosti a sile. Z trupu sa rozchádzali hneď štyri horné končatiny, každá zakončená dvojicou ostrých hákov veľkých ako celá Nebriho paža. Skrivenej tvári vládla ohavná papuľa s radom zakrivených zubov a dve do červena rozpálené oči, z ktorých sálali nenávisť a hlad.

Monštrum zaklonilo hlavu dozadu a vydalo zo seba ďalší hromový rev. Potom sa odrazilo a mohutným skokom sa vydalo za svojou korisťou. Pre Nebriho a Garmusa sa začal beh o život.

Všetkým Avlenom boli vstevované rovnaké zásady. Nejest' húsenice sa naučili už ako mláďatá. Tu ešte mohli chybovať. Pri Axallatoch nič ako druhá šanca nejestvovalo. Priamy stret s týmito beštiami znamenal istú smrť. Mnohí Avleni končili roztrhaní na kusy a ich krv stiekla po stebľách fialovej trávy a zmiešala sa so zemou. Len tí, ktorí sa tomuto osudu vyhli a utiekli, sa mohli vydat' na neznámu Cestu.

S pohľadom upretým pred seba Nebri upaloval, čo mu sily stačili. V ústach mu už vyschlo, tlkot srdca cítil ako zrýchlené nárazy o strachom napnuté rebrá. Garmus sa hnal iba kúsok pred ním. Napriek vysokému tempu si obaja dávali pozor na to, kam došľapujú. Každý nesprávny krok mohol byť smrteľný.

Za sebou počuli razantný dupot Axallatových nôh. Tvor rozrážal trávu obrovskými skokmi a cvakal kostenými hákmi na svojich pažiach. Už nereval, ale bolo počuť, ako zúrivo škripe zubami.

Po chvíli, ktorá mohla trvať okamih i celú večnosť, si Nebri všimol, že za dlhonohým Garmusom začína zaostávať. Naopak, Axallat sa zdal byť čoraz bližšie. Nebri priam cítil, ako ho na potom zaliatom chrbte dočahujú ostré konce zahnutých pazúrov. V šialenej panike ešte viac napol svaly a hoci sa to zdalo nemožné, pridalo.

Ak si to situácia žiadala, vedeli Avleni napriek svojej zavalitosti vyvinúť veľkú rýchlosť. Axallati však boli ešte rýchlejší.

Odrazu Garmus vykřikol a s rozpaženými rukami sa zrútil na zem, akoby zakopol o neviditeľné napnuté lano. Padol tak rýchlo, že Nebri okolo neho prefrkol a nestihol ani pribrzdiť, aby mu pomohol na nohy. Prudko zastal a otočil sa k priateľovi. Príčinu jeho pádu zbadal okamžite. Veľká húsenica sa bolestivo zvíjala neďaleko Garmusových nôh.

„Vstávaj!“ zvrieskol v návale strachu Nebri a chystal sa priskočiť k otrasenému druhovi. Čas na záchranu však neľútostne vypršal.

Besniaci Axallat sa prihnal rýchlosťou myšlienky a zat' al Garmusovi do trupu svoje dlhé háky. Avlen sotva stihol vydať jeden bolestivý ston, keď príšera odhalila dlhý rad krivých zubov a jediným zahryznutím mu roztrhla hrdlo. Z Garmusovho krku ako červený gejzír vystrekla mohutná sprška krvi. Axallat na nič nečakal a trhal jeho telo na kusy, lámal kosti a hltavo žral veľké kusy mäsa.

Nebri sa na hrozný výjav pozeral ako cez hmlistý opar. Jeho mozog síce vysielal jasné pokyny, tie však nenachádzali adresáta. Precitol, až keď na vlastnom trupe ucítil priateľovu horúcu krv.

Nebriho ovládli primitívne pudy každého živého tvora bojujúceho o prežitie. Bezmyšlienkovito sa odvrátil a rozbehol sa preč od temnej smrti, ktorá ho pripravila o priateľa. Do Osady dobehol neskoro večer polomŕtvy od vyčerpania. Posledné, čo si pamätal, bol vydesený krik Daoni a zvyšky vedomia prepadajúce sa do tmy.

4

Garmusova smrť si na Nebrim vyžiadala svoju daň. V prvých dňoch od stretu s Axallatom sa pohyboval na hrane tupého bezvedomia, z ktorého sa prebúdzal prepotený a s desivým krikom. Jeho stav sa napravil až s príchodom teplého obdobia do sveta Avlenov. Strata za Garmusom v ňom zostávala, už to však nebola páľčivá bolesť, akú pôvodne pociťoval, ale skôr vzdialený odtlačok vrytý do jeho pamäte, s ktorým sa musel naučiť žiť. Aj Daoni, ktorá mu bola neustále nablízku, s radosťou zaznamenala, ako sa Nebrimu polepšilo. So znepokojením však pozorovala i rastúce odhodlanie, aké u svojho priateľa nikdy nepoznala.

„Postavíme sa im!“ vyslovil Nebri rozhodne, keď si k nej v jeden večer prisadol do trávy.

„Komu?“ odvetila zaskočene.

„Axallatom predsa. Treba ich vyhubiť! Všetkých!“ zotrval Nebri pri dôraznom tóne.

Daoni v sebe pocítila rastúcu obavu. *Toto sa blíží posadnutosti.*

„Neochutnal si náhodou šťavu z húsenice?“

„Daoni,“ zahľadel sa Nebri na priateľku, „nemôžeme takto ďalej žiť. Ty si nevidela, čo tá vec spravila s Garmusom, ja áno. Sedíme si tu a len čakáme, kedy sa nám prihodí to isté.“

Daoni si uvedomila, že Nebri vôbec prvýkrát od toho osudného dňa nahlas vyslovil Garmusovo meno. Celý čas sa tomu starostlivo vyhýbal a pri akejkoľvek zmienke o priateľovi ihneď menil tému alebo končil rozhovor. Teraz povedal jeho meno s takou prirodzenosťou, akoby sa predošlé dni ani nestali. Daoni síce chápala jeho hnev, ale usúdila, že je na čase ho pribrzdiť. Pochybovala však, či Nebri bude vo svojom zápale vôbec schopný uvažovať rozumne.

„Rozprávaš nezmysly a dobre to vieš,“ spustila bez varovania.

Nebri podráždene zasyčal. „Nikdy som neuvažoval jasnejšie. Nemôžem už-“

„Spamätaj sa!“ prerušila ho rázne Daoni. „Garmus bol aj mojím priateľom. Lenže z teba hovorí hnev, nie rozum!“

Priateľkin výstup Nebriho zaskočil. Napadlo mu, že doteraz ani neuvažil, že Garmusova smrť zasiahla okrem neho aj niekoho ďalšieho. Zhlboka sa nadýchol.

„Dobre,“ pripustil uvoľnenejšie, „povedzme, že máš pravdu a ja sa mýlim. V čom je môj nápad nezmyselný?“

Daoni priateľovi priložila ruku na hrud'. Po chvíli hľadania pocítila jemné a pravidelné údery.

„Nebri, nie si jediný, koho Axallati pripravili o niekoho blízkeho. Stalo sa to mnohým z nás. Možno nie priamo pred našimi očami, ale to našu stratu ani trochu nezmenšuje. Chápem, že prahneš po pomste. Teraz však musíš nasledovať rozum, ktorého jednoduchú otázku sa tvoje srdce tak vytrvalo snaží ignorovať.“

„O čom to hovoríš?“ zadíval sa na ňu uprene Nebri s nepríjemnou predtuchou.

„To určite vieš,“ odvetila Daoni. „Srdce ti velí, aby sme skoncovali s Axallatmi a neverím, že by s tým čo i len jeden z nás nesúhlasil. Lenže proti tomu stojí otázka rozumu. Chceš ju počuť, poviem ti ju. Ako chceš zabiť hoci i jediného Axallata?“

Posledné slová Daoni zo seba dostávala pomaly, no o to dôraznejšie. Nebri sa však nehodlal vzdať.

„Je nás mnoho, Daoni,“ pustil sa do vysvetľovania. „Nielen tu v Osade, ale aj inde. Koľko je Axallatov? Vždy lovia samostatne, to niečo znamená. Počty sú na našej strane.“

„Počty sú nepodstatné!“ skríkla Daoni. „Je jedno, že je nás viac! Nedokážeme si s nimi poradiť. Sú silnejší, rýchlejší a hlavne majú čím útočiť. Čím sa chceš brániť? Budeme po nich hádzať hrste vody z jazera alebo zhúžvané guče z trávy? Ich telá sú zbrane, Nebri a buď rád, že lovia len kvôli nasýteniu.“

„A to mám snáď akceptovať?“ ohradil sa Nebri. „Sediť v Osade a čakať na smrť?“

„Akoby sme mali iné možnosti. Utiect' nemáš kam. Axallati útočia kdekoľvek, občas dokonca vniknú i do Osady. Po útoku sa vždy vytratia a nie je v našich silách ich stopovať.“

„Sú to len primitívne zvery,“ stál si Nebri za svojim. „My dokážeme myslieť a predsa ich necháme, aby nás zabíjali. Nakoniec nás vybijú do posledného.“

„Možno nie,“ vyhrkla Daoni a vyskočila na nohy.

Nastalo úplné ticho. Nebri sa rozhladol a všimol si, že sa zdvihli i mnohí ďalší Avleni. Všetci upierali zrak rovnakým smerom.

Do Osady práve vstúpil mohutný Avlen. Nič nezvyčajné, ak by vedľa neho neposkakoval ďalší tvor, ktorý mu siahal sotva po stehná.

„Vidíš?“ obrátila sa s úsmevom Daoni na Nebriho. „Axallati nás ťažko vyhubia, ak budeme nachádzať nové mláďatá.“

„Len ďalšia korisť pre ich zuby,“ schladil jej nadšenie Nebri.

Daoni sa namiesto odpovede zadívala na mláďa. Jeho nemotornosť bola odzbrojujúca a pri pohľade naň sa viacerí Avleni pustili do smiechu. Nie však Nebri. Hoci pôvodne predstieral ľahostajnosť, teraz na mláďa hľadel s rastúcim zaujatím. Najviac ho fascinovali jeho oči. I keď sa snažil, za žiadnu cenu nedokázal pochopiť, čím ho tak upúťali.

„Nebri!“ zhíkla odrazu Daoni.

Jej hlas ho vytrhol zo zamyslenia.

„Pozri...“ nedopovedala a prstom mierila priamo na neho.

Nebri zaklonil hlavu a sám sa vyľakal. Na pleciach mu kožu brázdilo niekoľko zvlnených a do modra sfarbených línií. S predtuchou bolesti jednu z čiar roztrasene nahmatal prstami. Neucítil nič, len trochu tepla. Čiary sa na dotyk takmer nedali odlíšiť od jeho šedej kože a nebyť Daoni, ani by o nich nevedel.

Priateľka k nemu pristúpila a pevne sa mu zadívala do očí. V jej tvári sa zračili smútok i šťastie. Zvlhnuté kútiky očí prezrádzali, čo v jej vnútri prevládalo. Obaja, tak ako všetci Avleni, vedeli, čo nastáva.

Okolo dvojice sa zhromaždili viacerí z Osady, nikto si však nedovolil narušiť ich spoločné ticho. Až na jedného. Virloq prerazil mlčiaci kruh a vstúpil do jeho streda.

„Nebri,“ začal slávnostne a s hrdosťou v hlase, „sám vieš, čo sa práve stalo. Dostal si sa do veku, aký je výsadou a šťastím len nemnohých z nás. Tvoje telo prehovorilo.“

Z úst niektorých Avlenov vyšlo spokojné zamrmlanie.

„Tvoj osud je daný, Nebri. Čaká ťa Cesta,“ vyslovil Virloq a na znak rešpektu sa Nebrimu uklonil. Ten jeho pohyb opätovoľ.

„Kedy?“ spýtal sa Nebri jednoducho.

Virloq sa skúmavo zahľadel nahor. „Času dost. Už sa stmieva a nie je dobré ísť proti noci. Vyraziš zajtra za úsvitu.“

Ako to vyslovil, Daoni nahlas vzlykla a hneď nato vybuchla do plaču. Jej slzy skropili udupanú trávu a ich prúd zanikol až v Nebriho tuhom objatí.

5

Tú noc Nebri dobre nespál. Vzrušením sa často budil a len mlčky hľadel na hviezdnatú oblohu. Pred svitaním bol už na nohách a nepokojne čakal na prvé ranné lúče. Nasledovalo to najhoršie, rozlúčka s Daoni. Bola mu najbližšou bytosťou a teraz sa ich cesty nadobro pretrhli. Z Cesty sa totiž Avleni nikdy nevracali.

Po odchode z Osady ho Virloq nejaký čas sprevádzal, na poludnie mu však dal posledné pokyny a opustil ho. Jeho postava bola ešte chvíľu na dohľad, potom však nenávratne zmizla

v trávnom mori. Nebri cítil, ako s Virloqom odchádza i jeho dovedajší život, ktorý musel nechať za sebou. *Táto Cesta je jednosmerná.*

Podľa Virloqových rád kráčal v ústrety vyvýšením črtajúcim sa na severe. Presnú trasu nepoznal, mal sa však držať útvarov, ktoré ju mali vytyčovať. Nebri mal čo robiť, aby niektoré z nich vôbec zazrel, keďže to boli obyčajné kopy zeme a kamenia trčiace nad všade rastúcou fialovou trávou.

Hoci v predstavách Avlenov mala Cesta mystický nádych, Nebrimu taká teraz nepripadala. Prvé dva dni sa mu zdali monotónne až nudné. Na svojej púti nenarazil na nič zaujímavé, s výnimkou pár plytkých jám v zemi. Každú z nich obišiel oblúkom.

Zmenu priniesla až tretia noc. Na spánok si vybral odľahlé miesto pri malom jazierku. Uprostred noci ho zo snov vytrhlo šušťanie v tmou zaliatej tráve. Blížiaci sa zvuk mu v hlave rozvíril dávno utlmený strach a myšlienkami zaletel k nešťastnému Garmusovi. V týchto tmavých chvíľach si naplno uvedomil, že hoci je na Ceste osamelý, vôbec nemusel byť *sám*. Útočia kdekoľvek, pripomenul si posledný rozhovor s Daoni.

Zatiaľ čo odhadoval svoje žalostné šance, z temnoty sa vynorila tučná húsenica a hneď aj unikla späť do trávy. Nebri pochopil, že mu nič nehrozilo, ešte dlho však nedokázal telo prinútiť, aby sa zbavilo triašky a napätia. Rany v jeho mysli boli až príliš hlboké a na spánok už ani nepomyslel.

Vyrazil s prvými rannými lúčmi, ktoré definitívne zlomili moc tmy a noci. S dvojhviezdou po pravej ruke sa Nebri cítil o dost' uvoľnenejšie, hoci myšlienok na číhajúcich Axallatov sa nedokázal úplne zbaviť. O to viac pridala na tempe.

Už po prvých krokoch zaznamenal zmenu. Vzdialenosti medzi kopami zeme sa výrazne skrátili. Kým v predošlých dňoch nebolo od jednej kopy vidieť nič než nekonečné more trávy, tentokrát sa pred ním ťahala jasná reťaz vysokých útvarov, ktorú mohol poľahky sledovať. Prvýkrát zacítil blízkosť cieľa.

Podvečer dorazil k vyvýšeninám. Zblízka sa Nebrimu, navyknutému prevažne na rovínu, zdali mohutné. Na ich úpätí z trávy čnel obzvlášť veľký útvar, aký doteraz na Ceste nestretol. Masa zeme mala v sebe v tajuplných obrazcoch umne zasadené svetlé kamienky. Žiadne dielo prírody, ale výtvar niečích rúk. *Som na mieste.*

Nájsť cieľ už nebolo náročné. Na okraji dvíhajúcej sa vyvýšeniny sa zem nečakane prepádala do tmavej diery. Hoci otvor pôsobil zlovestne, Nebri rázne vykročil a zastal až pred

samotným vstupom do podzemia. Skôr ako sa mohol oddať temnote, začul pravidelne sa opakujúce zvuky. Kroky. Pomalé a rozvážne. Zvuk vyrovnanej chôdze, nie behu a krvou podliatych očí. Z tejto chôdze nešiel strach, ale nádej.

Z otvoru sa vynorila postava. Nebri zdúpnel. Virloq bol najstarší v Osade, ale i ten by vedľa prichádzajúceho Avlena vyzeral ako mladík. *Prečo sa Virloq nikdy nevydal na Cestu?*

„Kto si?“ ut’al Nebriho myšlienky starý Avlen.

„Som Nebri. Prichádzam z Osady.“

„Pozoruhodné,“ nedbalo vyslovil Avlen. „A čo tu hľadáš, Nebri z Osady?“

„Dokončil som Cestu,“ odvetil hrdo Nebri.

„Dokončil?“ podivil sa starec a Nebri by odprisahal, že v jeho hlase začul pobavenie.

Starý Avlen chvíľu nepohnuto stál, potom sa obrátil a pomaly sa vydal do otvoru v zemi. Rukou dal Nebrimu jasný pokyn, aby ho nasledoval.

„Čo to má znamenať?“ zavolať za ním Nebri. „Nie je snáď toto koniec Cesty?“

„Koniec Cesty?“ ohliadol sa starec cez plece a zavrtil hlavou. „Si sotva na jej začiatku.“

6

Nebri strávil celý život pod jasom dvojhviezdy a svet sa mu vždy zdal nekonečne veľký. Teraz sedel niekde v hĺbinách a na pleciah cítil ťažobu zeme a skál, ktoré mal nad hlavou. Spočiatku sa divil, ako by v temnej diere mohol vôbec niečo vidieť. Na svoj úžas však zistil, že skalnaté steny sú porastené slizkou rastlinou, vydávajúcou slabú zelenú žiaru. *Čo je toto miesto zač?*

Za otázky, ktoré mu vírili hlavou, mohli hlavne jeho spoločníci. V jaskynnom priestore oproti nemu na tvrdej zemi posedávalo päť postáv. Jedna patrila jeho sprievodcovi, ktorý ho sem doviedol úzkymi chodbami. Ostatní štyria Avleni sa od neho ničím nelíšili. Zhrbení, rozložití a bez výnimky veľmi starí. Ich zvrásnená koža ostro kontrastovala s Nebriho hladkou pokožkou. *Vlastne už nie je taká hladká.* Nebri si prstami prešiel po pleciah. Tentokrát dokázal modré čiary jasne nahmatať a zdalo sa mu, že zosilnelo i teplo, ktoré z nich sálalo.

Ako teraz nepohnuto sedel, nevedel čo má robiť. Ak piati Avleni počítali s tým, že prehovorí, Nebri netušil, čo by im mal povedať. Našťastie, starci jeho neistotu vyriešili za neho.

„Vitaj, Nebri z Osady,“ začal Avlen, ktorý sedel uprostred. „Sme radi, že si prišiel medzi nás.“

„Kto ste?“ dostal zo seba Nebri až príliš prudko. *Úctu, prejavuj aspoň trochu úcty.*

„Moje meno je Orin. Sme Sprievodcovia na tvojej Ceste,“ odušil stavec a Nebriho tónom sa vôbec nezdal byť dotknutý. „Hoci žijeme v prítomí, sme tí, ktorí vynášajú veci na svetlo. Toto je miesto, kde sa kladú otázky a kde prichádzajú odpovede. Pýtaj sa!“

Nebriho jeho slová zaskočili a na chvíľu sa odmlčal.

„Dobre,“ ozval sa neistým hlasom, „mám jednu otázku, aspoň myslím. Čo je podstatou Cesty?“

„Jednoduchá otázka, a predsa taká zložitá,“ odvetil Orin, ktorý mal zjavne hlavné slovo. „Prečo si sa vydal na Cestu?“

Nebri neodpovedal, len ukázal na svoje plecia.

„Správne, tvoje telo ti vyslalo signál a ty si ho poslúchol. Vieš však, čo tie čiary znamenajú?“

„Nie. Ani Virloq mi nič neobjasnil.“

„Virloq si plní svoju úlohu,“ pokýval Orin súhlasne hlavou, „a k nej nepatrí, aby ti to vysvetľoval.“

Nebri sa nepokojne zavrtil. „Nechcem byť neúctivý, ale môžete už-“

„Pohlavne si dozrel, Nebri,“ prerušil ho stavec. „To ti telo naznačilo. Si pripravený stvoriť nový život.“

„Čože?“ vyjachtal Nebri a rozmýšľal, či jaskyňa a starci nie sú len divokým snom.

„Náš druh má svoje špecifiká, ale inak sa nelíšime od iných bytostí. Aby sme vytrvali, musíme mať potomstvo.“

„Máme predsa mláďatá,“ namietol neisto Nebri, „len...“

„Len netušíš, odkiaľ sa berú, tak?“

Nebri sucho prehltol a prikývol.

„Vysvetlenie je prosté,“ poznamenal Orin. „Naši potomkovia sa len tak nezjavujú, ale rodia sa. Problém je, že trvá veľmi dlho, kým pohlavne dospejeme. Väčšine sa to nikdy nepodarí, pretože náš svet je nebezpečný. Len málo Avlenov má šťastie ako ty.“

„Toto je teda účel Cesty? Nový život?“ zist'oval Nebri.

„Máme vysoké straty. Nemôžeme si dovoliť prísť čo i len o jedného pohlavne dozretého jedinca. Je to podmienka našej existencie, Nebri. Cesta je spôsob, akým chránime tých, ktorí dokážu zaistiť prežitie Avlenov. Inak sme zrelí na vyhynutie.“

„Ak sa o to nepostarajú iní,“ nadhodil Nebri.

Orin sa do neho zavrátil pohľadom. „Dobre poznám tento výraz v tvári. Máš skúsenosť s Axallatmi, však?“

„Jeden z tých štvorrukých netvorov mi priamo pred očami roztrhal priateľa na kusy. Mali by sme ich zabiť...všetkých!“

Starý Avlen náhle zvažnel. „Nie si prvý, kto sa s touto myšlienkou pohráva a iste ani posledný.“

„Máš rovnaký názor?“ zaujímal sa Nebri.

„Neexistuje spôsob, ako zastaviť Axallatov,“ dôrazne vyriekol Orin. „Našťastie ho ani nepotrebujeme. Ty to nevieš, Nebri, ale náš svet kedysi obývali aj iné tvory a myslíme si, že ich vyhubili práve Axallati. Ostali už len oni a my.“

„Lovci a ich korisť.“

„Áno,“ odušil stavec, „sme pre nich korisť. Axallati však na tom tiež nie sú najlepšie. Vyzabíjaním iných druhov sa chytili do pasce. Ako sme zistili, naše mäso im škodí a nakoniec ich otrávi a zabije. Žiadny Axallat tak nedokáže usmrtiť praveľa Avlenov. Ich chuť po našej krvi je tak súčasne ich záhubou.“

„Nerozumiem vám,“ ohradil sa Nebri. „Máme sa tešiť z toho, že tie príšery zabijú len niekoľkých z nás a potom uhynú? Nesmieme im dovoliť ani to!“

„Váž slová!“ zvýšil hlas Orin. „Ísť proti Axallatom je obyčajná a navyše i veľmi hlúpa samovražda!“

Nebri stíchol. *Nechápe. Nikto z Avlenov to nechápe.*

„Nechajme to!“ mávol Orin odmietavo rukou. „Ty, Nebri, tu máš iné a omnoho dôležitejšie poslanie.“

Starec sa obrátil a za ničím sa načahoval. Ako sa na neho Nebri díval, do hlavy mu udrela myšlienka.

„Počkat!“ vykrikol, až sa jeho hlas niesol útrobami zeme. „Ako to, že na chrbte nič nemáš? Si predsa starší ako ja!“

Orin sa s námahou postavil a ukázal Nebrimu chrbát. Po ňom to spravili i ostatní Sprievodcovia. Ani jednému kožu nebrázdili žiadne čiary.

„Nie všetci Avleni, ktorí dosiahnu určitý vek, aj pohlavne dospejú,“ začal objasňovať Orin. „Prečo, to nevieme. Ty to šťastie máš, my nie. Virloq je na tom podobne ako my piati. Keď jeden z nás zomrie, Virloq si v Osade vyberie svojho nástupcu a príde dožiť sem ako ďalší Sprievodca. Nikdy nesplodí nový život. Túto výsadu má len zlomok z nášho druhu. Chápeš už, prečo je také dôležité, ochrániť každého pohlavne dozretého Avlena?“

Nebri prikývol. „Stále však neviem, čo odo mňa čakáte. Ako mám vytvoriť nový život?“

Namiesto odpovede mu Orin ukázal vec, po ktorú sa predtým nat'ahoval. V rukách zvieral malú miskú upletenú zo stebiel fialovej trávy. V nádobe sa prelievala čudesa hustá tekutina zelenkavej farby. Nevyzerala lákavo.

„Nedám ti odpoveď, po akej túžiš,“ vyriekol Orin. „žiadnu však ani nepotrebuješ. Akt zrodu života je pudová záležitosť, nie vec rozumu. Netreba ti ju vysvetľovať, pretože sám budeš najlepšie vedieť, ako postupovať.“

Nebri zvrátil čelo a zostal potichu.

„Zrejme neuspokojivá odpoveď,“ usúdil Orin. „Aby si ale netvrdil, že sme ti príliš nepomohli, niečo pre teba máme. Poznáš, čo to je?“

Starec vykročil vpred a priložil miskú k Nebriho tvári. Ten k zelenej tekutine priblížil nos a s odporom sa striasol.

„Húsenice!“

„Správne,“ potvrdil uznanlivo Orin. „Je to odvar z húseníc. Nesľubujem, že ti bude chutiť, ale pomôže ti.“

„Ako by som niečo také mohol vypiť?“ vydesil sa Nebri. „Húsenice sú predsa jedovaté!“

„Ich telá sú vskutku toxické, nie však všetky ich orgány. Keď sú správne pripravené, ich odvar má veľmi priaznivý účinok.“

„V čom mi už len ten hnus môže pomôcť?“ nadýchol sa Nebri k otázke.

„Nebri, pochop, že väčšina Avlenov sa pohlavnej zrelosti nikdy nedožije alebo im nie je dopriata. Je nevyhnutné, aby vďaka tým, ktorí to šťastie majú, prišlo na svet čo najviac mláďat. Všetko ostatné je našou skazou. Tento odvar ti pomôže mať viac potomkov. Pi!“

S poslednými slovami Orin podal misku Nebrimu. Ten ju uchopil a skúmavo si prezrel jej lepkavý obsah. Keď si misku prikladal k ústam, neodvážil sa takmer ani dýchať, tak odporný smrad sa z nej šíril. Ako pil rýchlymi dúškami, uvedomil si, že pach tekutiny nebol ani zďaleka jej najhoršou vlastnosťou.

„Čo bude nasledovať?“ obrátil sa na starcov, keď dopil. Z pachute v ústach mu bolo na vracanie.

„Všetko a nič,“ pokojne odvetil Orin. „Svoju úlohu sme splnili. To ostatné je už na tebe.“

„Stále neviem o nič viac, ako keď som sem prišiel,“ namietol Nebri. „Ako-“

Orin ho pohybom ruky zastavil. „Nepotrebuješ viac rád. Povedal som ti, že splodiť život je pudová záležitosť. Všetko, čo budeš potrebovať, nájdeš tam vonku.“

Nebri na starca neveriacky hľadel. „Mám sa vrátiť späť? To nie je možné. Z Cesty sa predsa nikto nevracia!“

„Nepovedal som, že sa vrátiš späť,“ zdôraznil Orin. „Z Cesty vskutku niet návratu. Už nikdy nebudeš žiť v Osade so svojimi priateľmi. Neodídeš odtiaľto rovnakým východom, akým si sem vstúpil. Budeš pokračovať ďalej a vyjdeš na opačnej strane.“

Starec ukázal na vzdialenú jaskynnú stenu, kde Nebri rozoznal matný obrys temnej chodby. Pochopil, že viac sa už nedozvie.

„Ďakujem vám,“ vyriekol napokon, „a pokúsím sa vás nesklamať. Mám vyraziť hneď?“

Orin sa na neho prvýkrát usmial. „Čaká ťa ešte dlhá trasa, Nebri, a mal by si sa predtým vyspať a posilniť. Potom budeš pokračovať vo svojej Ceste, ktorá, verme, dodá nášmu druhu tak potrebné potomstvo. Teraz chod!“

Na Orinov pokyn sa Nebri zdvihol a nasledoval jedného zo starcov k tmavej chodbe. Otvor v skale bol podstatne nižší ako očakával a musel sa prikrčiť, aby ním prešiel. Ako kráčal v matnej

žiare slizkej rastliny, teplo z čiar na jeho chrbte prechádzalo do pichľavej bolesti. *Nikto nepovedal, že to bude jednoduchá Cesta.*

7

Spojené sily oboch hviezd vysielali do Nebriho očí spaľujúce lúče s neutíchajúcou vytrvalosťou. Bolest' ho silno bodala do čela, ale bol za ňu i trochu rád. *Kto vníma, ten žije.*

Po tom, ako ho starý Avlen doviedol na miesto odpočinku, sa jeho myšlienky ponárali do tmy. Pamätal si, že sa prebudil po tvrdom spánku, avšak čo nasledovalo, sa mu uchovalo len ako spleť rozmazaných útržkov. Vedel, že sa dezorientovaný a zoslabnutý vydal ďalej kľukatými chodbami osvetlenými matnou rastlinnou žiarou. Po čase, ktorý nedokázal odhadnúť, sa napokon dostal von z jaskýň späť do ríše svetla.

Ako dlho to už je, čo opustil podzemie? Koľko dní sa už túla trávou? Jeden, desať či azda sto? Nebri netušil a všetky jeho pokusy, zložiť si roztrieštené spomienky do rozumného obrazca, boli márne. Zapochyboval, či mu Sprievodcovia povedali celú pravdu o odvare, ktorý vypil. *Ktovie, čo do toho tí starci miešajú.*

Predtým bolo všetko také jasné. Vyrzil na Cestu, dostal rady a našiel vstup do jaskýň. Odvtedy už nechápal nič. Má splodiť nový život. A ako? Vybavil si Orinove slová, že vznik života je vecou pudu a nie rozumu. Ohromná rada! Dôrazne stúpil na chuchvalec trávy, ale najradšej by šliapol priamo na Orina.

Nebriho otupenosť umocňoval i pohľad do okolia. Podľa Sprievodcov mal z podzemia vyjsť na *druhej strane*, a tak očakával, že nájde niečo iné a nové. Tento svet, pokrytý nekonečnou masou fialovej trávy, sa však ničím nelíšil od toho, kde vyrástol. Ak by nevedel, že prešiel podzemnými chodbami, nepoznal by žiadnu zmenu.

Jeden rozdiel tu však predsa bol. Na tomto mieste bol sám. Celkom sám. Domnieval sa, že tu nájde ďalších Avlenov, ktorí sa vydali na Cestu ako on. Azda narazí i na niečo ako Osadu, kde bude môcť večer v pokoji zložiť hlavu a dívať sa do neba plného hviezd. Dúfal, že aspoň *títo* Avleni mu objasnia, ako vzniká život. Čakalo ho však len sklamanie.

Napriek zahmleným spomienkam si bol istý, že odkedy opustil jaskyne, nenatrafil za celý čas na jediná rozumnú bytosť. Občas síce začul šuchot, ako sa trávou plazili húsenice, ale to mu nanajvýš pripomenulo odpornú chuť odvaru, ktorého obsah do seba vliat.

Húsenice neboli dôležité. Potreboval objaviť život, s ktorým mohol nadviazať kontakt. Keby len to, musel život dokonca stvoriť. Ale kde a ako? Na tomto stratenom mieste? *Kam ste ma to poslali?*

Okolo poludnia sa zastavil, aby sa rozhlíadal. Hoci sa stále necítil vo svojej koži, zdalo sa mu, že jeho stav sa pomaly lepší. Pohľad na rozľahlé a ničím neporušené lány fialovej trávy ho však opäť naplnil bezútešnosťou. Vzdychol si a chystal sa pokračovať, keď si niečo všimol. Prudko otočil hlavu a bolestne zasyčal, keď mu slnečné lúče dopadli priamo do očí. Skrivil tvár a prižmúreným pohľadom sa zameral na objekt svojej pozornosti. Nemýlil sa? Bolo to možné? Jeho telom prebehla triaška.

V diaľke sa črtala avlenská postava!

Matná ťažoba a kúdoly hmly v jeho hlave sa razom rozplynuli a nahradila ich čistota bezoblačného neba. Prvýkrát od návratu z podzemia začal veriť, že jeho Cesta opäť našla svoj zmysel. Doba samoty skončila.

Hoci postava bola ďaleko, šlo nepochybne o Avlena. Nebri dospel k záveru, že bytosť sa pomaly pohybuje, a to smerom preč od neho. Nesmel pripustiť, aby mu zmizla. Nevediac, či ho viac pohnala nádej alebo strach z jej straty, vyrazil behom vpred.

Hoci priam letel, dýchalo sa mu ľahko. Eufória, ktorá ho naplňovala, mu dodávala pocit, že zvládne čokoľvek. Mohutne si razil cestu fialovým morom a jeho cieľ sa rýchlo blížil. Pôvodný odhad ho nesklamal, skutočne mal pred sebou Avlena.

Keď sa priblížil na sotva sto krokov, postava ho zaregistrovala a otočila sa priamo k nemu. Nebri ohromením zastal v plnej rýchlosti a takmer sa neudržal na nohách. Akoby sa vzduch pred ním zhmotnil do pevnej steny, ktorá mu zabránila v ďalšom pohybe.

Nemohol uveriť tomu, čo vidí.

Na trávou zaliatej planine pred ním stála Daoni.

Nebri zalapal po dychu. *Čo tu robí Daoni?!* Sprievodcovia mu predsa jasne povedali, že do Osady a k svojim druhom sa už nikdy nevráti. Pomýlili sa a poslali ho azda nesprávnou cestou?

Jedine to by objasňovalo, prečo je tento nový svet taký podobný tomu starému. Bola to jediná možnosť. Pretože, toto *bol* jeho starý svet. Jasný dôkaz mal priamo pred sebou.

Od nadšenia nahlas zreval a rozbehol sa k Daoni.

Priateľka na neho vypliešťala oči a nebola schopná jediného pohybu. Nezazlieval jej to, jej prekvapenie muselo byť minimálne také veľké ako to jeho. Všetci Avleni v Osade bezpečne vedeli, že z Cesty niet návratu. Rozlúčka s tým, kto na ňu vyrážal, bola rovnako emotívna ako posledný rozhovor s umierajúcim.

Som prvý, kto sa vrátil. Ako mu v tele bublala neutíchajúca radosť, vložil Nebri do posledných krokov plnú rýchlosť. Daonina strnulosť bola pre neho potvrdením, že priateľka vidí niečo, s čím rozhodne nepočítala. Nemýlil sa.

Sám si však niečo tiež nevšimol.

Vôbec mu nepripadalo zvláštne, že je Daoni akási menšia než zvyčajne.

Kvôli predošlej malátnosti ani nezaregistroval, že odkedy vyšiel z podzemia, vrhalo jeho telo na zem tieň ohromnej bytosti so štyrmi rukami zakončenými dlhými hákmi.

A predovšetkým, neuvedomil si, že to, čo ho s čoraz väčšou výbušnosťou naplňa a ženie k Daoni, nie je radosť, ale niečo iné.

Hlad.

Splodiť život je pudová záležitosť. Všetko, čo budeš potrebovať, nájdeš tam vonku. Tak zneli Orinove slová. Teraz sa mali naplniť.

Pud lovca prevzal kontrolu nad Nebriho myslou a premenil ju na temno.

Daoni sa prudko rozšírili oči a strachom divoko zvrieskla. Na viac sa nezmohla.

Nebri ju mohutným kopnutím zrazil k zemi. Bleskovo sa napriahol a ostrými hákmi jej prerazil telo. Svaly, šľachy ani kosti mu nekládli žiadny odpor. Stačil jediný zúrivý ťah a Nebri roztrhol Daoni na dve polovice. Jej ústa zaplavené krvou už nevydávali žiadne zvuky a z bolesťou naplnených očí jej rýchlo unikali posledné zvyšky života. Bola tak ušetrená toho, aby videla, že to, čo kedysi bývalo jej priateľom, sa lačno vrhlo na jej vnútornosti a mäso.

Na planinu dopadali slabnúce lúče zapadajúcej dvojhviezdy. Ich dotyk však Daoni necítila. Už od mladosti milovala chvíle, kedy sa deň postupne prepadal do tmy. Neraz len tak sedávala v tráve, dýchala jej vôňu a v tichosti vítala prichádzajúcu noc. Dnešný večer sa k svojmu zvyku už nedostala.

Neďaleko jej mŕtvolý stál nehybne Axallat s kostenými hákmi ešte špinavými od zaschnutej krvi. V červených očiach mal meravý pohľad a z papule plnej krivých zubov mu s každým výdychom šiel pach smrti.

Naraz jeho oči zakmitali, akoby ožili. Pud lovca, ktorý ho predtým ovládol a zatemnil mu myseľ, ho opustil.

Nebri sa otriasol. Nebol si istý, čo sa práve stalo, ale záblesky v hlave mu ukazovali obrazy plné šialenstva. Keď zbadal, čo zostalo z Daoni, šľahla ním trýznivá bolesť, ktorej vlny mu napli hlavu k prasknutiu. V besnom žiali sa s revom vrhol k najbližším trsom trávy a trhal ich na kusy. Jeho vyčíňanie nemalo konca. Prestal, až keď už vyčerpaním ďalej nemohol.

Pomaly sa posadil a zmučeným pohľadom sa zadíval na zvyšky priateľky. Nastupujúca noc sa nad ním zľutovala a milosrdne halila mŕtvolu do šera. Nebri si bezmocne položil bradu na hrud' a kolená prikrčil k sebe. Hoci pôsobil kľudne až odovzdane, v jeho vnútri sa rozpútala búrka.

Toto je teda pravda? Axallati nie sú ďalší druh v našom svete! Sme to my!

Týmto poznaním akoby sa pretrhol dovtedy zadržovaný prúd tajomstiev a neznámo sa rozpadalo na kusy. Prišiel čas odpovedí.

Hoci sa tomu Nebri zdráhal uverit', sám bol najlepším dokladom hroznej pravdy. Pohlavná zrelosť Avlenov znamenala ich premenu na Axallatov. Tie príšery, ktoré pripomínali viac bytosti z iných, zvrátených svetov a ktoré lovili jeho druh po celé veky, boli oni sami. On bol jednou z nich.

Teraz už Orinove slová dostali zmysel. *Cesta je spôsob, akým chránime tých, ktorí dokážu zaisťiť prežitie Avlenov.*

Nebri pochopil, že si tieto vety celý čas vykladal nesprávne. Cesta ho nemala dostať do bezpečia pred Axallatmi. Bola to ochrana pred jeho vlastnými súkmeňovcami. Každý v Osade vedel, že koho telo vyšle znamenie, ten sa musí vydat' na Cestu. Tu ich poznatky končili. Čo by však spravili, ak by poznali pravdu? Avleni boli mierumilovní, ale ak by zistili, že im priamo pred

očami vyrastá beštia, ktorá ich bez milosti vyzabíja, skoncovali by s ňou. Nie z hnevu či zlosti, ale z obyčajného strachu. Ich pud sebazáchovy by nakoniec pochoval celý ich druh.

Íst' proti Axallatom je obyčajná a navyše i veľmi hlúpa samovražda, povedal Orin. A mal pravdu. Neúspešný pokus zabiť Axallatov by znamenal smrť týchto avlenských dobrodruhov. Ich úspech, akokoľvek nepravdepodobný, by zas vykynožil pohlavne zrelé jedince a tým i Avlenov ako druh.

Jedna odpoveď však Nebrimu naďalej unikala. Ako posledný kúsok krehkej mozaiky, ktorý sa nedarí umiestniť na správne miesto. *Ako to všetko súvisí s poslaním Cesty? Mal som život vytvoriť a zatiaľ som iba jeden vzal.*

S touto myšlienkou natočil pohľad k Daoni a s tupou prázdnotou si prezeral, čo z nej zostalo. *Čo som z nej nechal.* Ako mu zvyšky večerného svetla dovoľovali, hľadel na jej krvou postriekanú tvár. Jej nádherne tvarované lícne kosti, jej ušľachtilé rysy, jej oči zbavené lesku života. Jej oči...

Oči!

Náhly náraz uvedomenia ho vymrštil na nohy. V hlave si premietal udalosti, ktoré sa zdali byť neskutočne dávne. Výlet s Garmusom, jeho smrť, čas trúčlenia a potom príchod mláďat'a. Spomínal si, ako ním bol fascinovaný, zatiaľ čo ostatní sa tešili z jeho objavenia. Najviac ho upúťali jeho oči, vtedy však nedokázal pochopiť prečo.

Teraz to už vedel.

Avlenské mláďa, ktoré vtedy priviedli do Osady, sa na neho dívalo Garmusovými očami. Ich farba, tvar i lesk boli dokonalou kópiou očí jeho priateľa. Toho priateľa, ktorého priamo pred ním roztrhal iný Axallat.

Zabil ho, zožral jeho mäso a mnoho dní nato sa objavilo mláďa s Garmusovými očami. Musí snáď Axallat zabiť, aby vznikol život?

Keď si už Nebri myslel, že prišiel na odpoveď, jeho myseľ sa zachvela. Pocítil, ako stráca kontrolu nad vlastným vedomím. Zúfalo sa snažil udržať tok svojich myšlienok v pevnej línii, ale tá sa rozpadala a drobila na stále menšie kúsky. Svet okolo neho sa vytrácal a jeho jedinou útechou bolo, že spolu s nevyriešeným tajomstvom Cesty sa zbavuje i bolesti zo smrti Daoni.

Nemohol vedieť, že to na neho pôsobí otrava z avlenského mäsa, ktoré predtým zožral.

Tú noc sa zo sveta navždy vytratil Nebri a zostal po ňom len ďalší Axallat.

Tvor, ktorý sa kedysi nazýval Nebrim, sa v ďalších dňoch bezcieľne túlal krajinou. Jeho primitívna myseľ nasledovala len inštinky. Telo bolo nasýtené, bol čas naplniť iný pud.

Pre Axallata bolo čoraz náročnejšie zostávať pod jasom dvojhviezdy. Spočiatku nepríjemné dráždenie prerastalo do čoraz silnejšej bolesti. Päť dní od smrti Daoni bolo slnečné pálenie natoľko neznesiteľné, až tvor reval od zúrivosti. Aby sa lúčom vyhol, vyhrabal si do zeme širokú a plytkú jamu, do ktorej sa uložil a hákmi si na telo navršil hrudy hlíny. Zo zeme mu trčala len hlava, ktorá napodiv nápor slnečného jasu zvládala bez úhony. V tejto polohe zaspal pevným a hlbokým spánkom.

Nad jeho hlavou sa vystriedalo veľa dní a nocí. Tvor však spal ďalej. Zdal sa byť mŕtvy, jeho telo však malo celkom iný zámer.

Po dlhom čase sa uprostred noci spiaci Axallat roztriasol. Naraz rozďavil zubatú papuľu a s hlasným chrčaním vyvrhol dve neforemné a slizké guče. Ani po tom sa neprebudil a zostával v nehybnom stave.

S ranným svitom sa obe hrudy rozkývali a praskli. Odkryli dva malé a nemotorné tvory, pokryté šedou kožou s dvomi rukami i nohami. Malí Avleni sa po niekoľkých pokusoch postavili na vlastné nohy a vydali sa preč v ústrety neznámemu osudu vo fialovej tráve. Spočiatku neisto, ale postupne čoraz pevnejšou chôdzou sa vzdŕaľovali od Axallata, ktorý zotrval vo svojom spánku. Po mnohých dňoch na mláďatá natrafili Avleni neďaleko Osady a vzali ich k sebe. Ich príchod bol oslavovaný ako šťastná udalosť, pričom žiadny z Avlenov si nevšimol to podstatné.

Jedno z mláďat malo Daonine oči. Druhé sa na svet dívalo pohľadom, akým si kedysi fialové trávnaté planiny prezeral Nebri.

Axallat, ktorý sa kedysi volal Nebri, sa vďaka vývaru z húseníc, tlmiacemu postupujúcu otravu z avlenského mäsa, zo svojho spánku prebudil ešte štyrikrát. Tupo poháňaný krutými pudmi a už navždy zbavený predošlého vedomia, vždy našiel svoju obeť a nakrmil sa jej mäsom. Potom odtiahol a v neznámych diaľkach si vyhlbil svoju jamu, do ktorej sa uložil a zaspal, aby dal svetu ďalšie potomstvo. Celkom Nebri pripravil o život piatich Avlenov, ale svojmu druhu zaistil štrnásť potomkov.

Svoje poslanie splnil, hoci si vyžiadalo krutú daň.

Pretože život si nakoniec vždy nájde svoju Cestu.